

gældende Lands Delegerede. I paakommende Tilfælde vil det ogsaa være muligt at supplere Delegationen med raadgivende eller teknisk Bistand og forsyne den med Sekretærer og lign.

7. Forbundsorganernes Kompetence.

Forbundspagten sonderer ikke i Principet skarpt mellem Delegeretforsamlingens og Raadets Kompetence, idet begge henholdsvis ifølge Art. 3, 3. Stk. og Art. 4, 4. Stk., kan behandle ethvert Spørgsmaal, som falder indenfor Forbundets Virksomhedsomraade, eller som vedrører Verdensfreden. Forbundspagten overlader dog udtrykkelig til Delegeretforsamlingen at træffe Beslutning om nye Staters Optagelse i Forbundet, at udpege de 4 Stater, der foruden Stormagterne skal være repræsenteret i Raadet (Art. 4), og at give Samtykke til Udnævnelse af fremtidige Generalsekretærer (Art. 6, 2. Stk.).

Som nævnt kræves der, bortset fra, hvor det drejer sig om mellemfolkelige Stridigheder, i Almindelighed Enstemmighed saavel til Raadets som til Delegeretforsamlingens Beslutninger. Forsaavidt angaar Raadet, indeholder selve Forbundspagten iøvrigt kun en enkelt Undtagelse heri, nemlig i Art. 5, 2. Stk., angaaende Fremgangsmaaden ved Raadets Møder. I Art. 5, 1. Stk., henvises imidlertid ogsaa til modstaaende Bestemmelser i Fredstraktaten, hvoraf flere lader Raadet træffe bindende Beslutninger med simpelt Flertal.

Derimod indeholder Forbundspagten en Række Undtagelser fra Hovedreglen om Enstemmighed, forsaavidt angaar Delegeretforsamlingen. Saaledes kan Beslutninger om nye Staters Optagelse fattes med et Flertal af to Tredjedele (Art. 1, 2. Stk.), og i andre Tilfælde er endog simpelt Flertal tilstrækkeligt, saaledes med Hensyn til Samtykke til Udpegning af flere Medlemmer til at være repræsenteret i Raadet (Art. 4, 2. Stk.), Samtykke til Udnævnelse af Generalsekretærer (Art. 6, 2. Stk.), Tilvejebringelse af bindende Beslut-

ninger i Henhold til Artikel 15, sidste Stykke, samt Ændringer i Forbundspagten (Art. 26, 1. Stk.).

Af særlig Interesse i denne Forbindelse er Artikel 5, 2. Stk., hvorefter alle Spørgsmaal angaaende Fremgangsmaaden ved Delegeretforsamlingens Møder, derunder indbefattet Udpegning af Komiteer til Undersøgelse af særlige Spørgsmaal, kan afgøres ved et Flertal af de Forbundsmedlemmer, der er repræsenteret i Mødet.

8. Fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Stridigheder.

Forbundspagten anerkender ikke Grundsaetningen om tvungen Voldgift i mellemfolkelige Tvistigheder, heller ikke for noget begrænset Omraade. Under Forhandlingerne i Paris med de neutrale Landes Delegerede fremhævedes det, at Fredskonferencen allerede havde udtalt sig imod denne Grundsaetning, og at denne Beslutning ikke kunde forandres. Pagtens henhørende Bestemmelser betegner dog et ikke ubetydeligt Fremskridt, naar man sammenligner dem med det paa Haagerkonferencerne i 1899 og 1907 opnaaede Resultat. I Haagerkonferencens Slutningsakt af 1907 erklærede de Delegerede ganske vist — samtidig med, at de dog forbeholde enhver af de repræsenterede Magter Varetagelsen af dens eget Standpunkt — at Konferencen enstemmigt var indforstaaet med principielt at anerkende den obligatoriske Voldgift, og at visse Stridigheder, i Særdeleshed saadanne angaaende Fortolkning og Anvendelse af Bestemmelser, trufne ved mellemfolkelige Overenskomster, er egnede til at undergives obligatorisk Voldgift uden nogen som helst Indskrænkning. Men denne principielle Anerkendelse fik ikke noget synderlig udpræget Udtryk i selve Haagerkonventionen, hvis Art. 38 alene erklærer Voldgift som det med Billighed bedst stemmende Middel til Bilæggelse af visse Spørgsmaal af juridisk Art, og at det følgelig vilde være ønskeligt, om de kontraherende Magter i